

VIU
L'ÒPERA! I PURITANI Vincenzo Bellini

AUDITORI DEL CÈNTRIC ESPAI CULTURAL

Divendres
8 de juliol | 21 h

Enregistrada el 2016 al Teatro Real de Madrid

Cantada en italià. Durada 180 min

EQUIP CREATIU

Director d'escena

Emilio Sagi

Escenografia

Daniel Bianco

Director musical

Evelino Pidò

Cor i Orquestra

Titulars del Teatro Real

REPARTIMENT

Lord Arturo Talbo

Javier Camarena

Lord Gualtiero Valton

Miklós Sebestyén

Sir Bruno Robertson

Antonio Lozanoe

Enriqueta de Francia

Annalisa Stroppay

Lady Elvira Valton

Diana Damrau

Sir Giorgio

Nicolas Testé

Sir Ricardo Forth

Ludovic Tézier

PRESENTACIÓ

Deliri i amors contrariats en el cim de l'òpera belcantista

Vincenzo Bellini (1801-1835) va compondre onze òperes al llarg de la seva curta vida. Títols com *La sonnambula* i, especialment, *Norma*, van contribuir a convertir-lo en un dels més cèlebres compositors d'òpera italià, alhora que en un dels màxims representants del bel canto romàntic, juntament amb Rossini i Donizetti.

I puritani va ser la seva darrera òpera, i es va estrenar a París l'any 1835, mesos abans de la seva mort. Amb llibret de Calor Pepoli, aquesta joia del Romanticisme -considerada per molts el cim de l'òpera belcantista- presenta una història d'amor en la que es barregen passió i traïció, i on la bogeria i el deliri es converteixen en peça essencial del drama. L'habilitat melòdica que caracteritza la trajectòria musical del músic sicilià -i que va influir en gènis com Wagner o Verdi- no passa desapercibuda a *I puritani*. D'aquesta manera, l'obra s'articula a través d'acuradíssims recitatius, així com de precioses àries, sent les del personatge d'Elvira les més celebrades. Entre aquestes, la famosa escena de la bogeria del segon acte esdevé un dels passatges més icònics, no només de l'obra de Bellini, sinó de tota l'òpera romàntica de la primera meitat del segle XIX.

Amb l'afany d'aconseguir que el públic s'identifiqués amb el patiment i la tragèdia dels protagonistes, Bellini va aprofundir en el retrat dels personatges tot dotant la partitura d'un melodisme commovedor, de gran bellesa i virtuosisme líric. Un virtuosisme que s'accentua especialment en les composicions creades per als enamorats Arturo i Elvira, prototips d'heroi i heroïna romàntics que amb tant mestratge va retratar el músic italià.

Simbolisme, foscor i un repartiment vocal excepcional

L'any 2016 es presentava al Teatro Real de Madrid aquesta producció d'*I puritani*, que comptava amb la direcció musical d'Evelino Pidò. El músic torinès va fer brillar la partitura de Bellini aconseguint una interpretació orquestral desbordant, que posava l'èmfasi en el caràcter melodramàtic de l'òpera. Per la seva banda, la posada en escena que signa Emilio Sagi, amb una escenografia sòbria, carregada de simbolisme i dominada per una il·luminació fosca i tenebrosa, realça amb gran encert la contrarietat i la melancolia dels personatges.

La producció va comptar amb un repartiment vocal excepcional, encapçalat pel tenor mexicà Javier Camarena i la soprano alemanya Diana Damrau, acompanyats de Myklos Sebestyén, Nicolas Tezer, Ludovic Texier, Antonio Lozano i Annalisa Stroppa. La interpretació de Camarena, desplegant la seva tècnica espectacular, va ser justament un dels punts més lloats d'aquest muntatge, que va posar dempeus el públic del Teatro Real.

Acte I

Anglaterra, a mitjans del segle XVII. Els soldats puritans d'Oliver Cromwell es reuneixen a la fortalesa de Plymouth per a defensar-se de l'atac de les tropes realistes dels Estuard. Riccardo Forth, coronel purità, li confessa al seu amic Bruno el seu desencís: el governador, lord Gualtiero Valton, ha canviat d'idea i li ha negat la mà de la seva filla Elvira per a oferir-la-hi a lord Arturo Talbo, un cavaller partidari dels Estuard. En les estances d'Elvira, el seu oncle Giorgio Valton li comunica que ha persuadit el seu germà, el pare de la noia, perquè accedeixi a casar-la amb Arturo, l'home al qual ella estima realment, en comptes d'amb el purità Riccardo. Quan arriba Arturo, lord Valton li dona un salconduit perquè pugui accedir lliurement al temple on se celebraran les noces, i s'excusa per no poder acudir a la cerimònia. La seva intenció és acompanyar al parlament una presonera a la qual considera espia dels Estuard, però que no és una altra que la reina Enrichetta de França, vídua de l'assassinat rei Carles I. Quan Arturo

descobreix la seva identitat, s'ofereix de seguida a ajudar-la a fugir i, cobrint el rostre de la reina amb el vel nupcial que acaba de regalar a Elvira, aconsegueix fer que tots creguin que es tracta de la seva promesa. Quan estan a punt d'abandonar la fortalesa camí de Londres, Riccardo es creua en el seu camí i desafia Arturo a un combat a mort per la mà d'Elvira, però quan descobreix qui és en realitat la jove que l'acompanya, els deixa marxar amb l'esperança de recuperar així l'amor d'Elvira. Mentrestant, Elvira descobreix que Arturo ha fugit amb una altra dona que porta posat el seu vel nupcial i perd la raó.

Acte II

Giorgio comunica als habitants de la fortalesa el deteriorament mental d'Elvira, qui, immersa en el seu deliri, es passeja implorant, davant la mirada compadida de tots. Riccardo anuncia que Arturo ha estat capturat mentre ajudava a escapar la reina i ha estat condemnat a mort pel parlament. Giorgio intenta convèncer Riccardo que únicament ell, salvant la vida d'Arturo, pot donar solució al trastorn mental d'Elvira. Retinent al principi, Riccardo acaba accedint a la petició.

Acte III

Arturo ha aconseguit fugir i torna a Plymouth a la recerca d'Elvira. Al costat de la casa de la seva promesa, escolta com aquesta taral·larea la cançó d'amor que ell solia cantar-li quan estaven junts. Commogut pels records, Arturo entona la mateixa cançó fins que Elvira, sorpresa, treu el cap per la finestra i escolta de llavis d'Arturo les raons de la seva fugida i la identitat de la presonera. Elvira sembla sortir del seu deliri, però el so dels tambors puritans acostant-se li porten records del dia de la fugida del seu estimat i comença a desvariejar de nou. Amb els puritans arriba Riccardo, que mostra la sentència de mort que recau sobre Arturo. La impressió que la paraula "mort" produeix en la ment d'Elvira fa que aquesta recuperi la raó i declari la seva intenció de morir al costat del seu estimat si la sentència es duu a terme. Quan els soldats puritans estan a punt d'executar a Arturo, arriba un missatger del parlament amb la notícia de la victòria de Cromwell i del perdó que aquest ha concedit als presoners seguidors dels Estuard.